

IZSÓ Zita

Én és a nővérem

Elválaszthatatlanok vagyunk,
mint az igazi világosság az igazi sötétségtől
hiába kaptunk mi is megtévesztésül két nevet,
akár a nappal és az éjszaka.

Az emberek könnyen azt hiszik,
hogymegyek jó, a másikunk rossz,
pedig mindig mindketten egyetértésben
követjük el ugyanazokat a dolgokat.

Szépek vagyunk, mindenki a tenyerünkéből eszik
kezeink egy családi étkezés
egyforma tányérjai.

A legnagyobb tévedésük, hogy azt hiszik,
sosem vagyunk
magányosak.

Mindenből kettőt küldenek nekünk,
mert nem tudják,
hogymegyek szeretjük ugyanazokat a dolgokat.

Csak azért tudom, melyikünk vagyok,
mert egyikünkről mindig megfélelkeznek,
amikor megdicsérik,
fizetésemelést adnak,
megköszönnek valamit,
vagy épp szerelmet vallanak.

Nagyon ritkán nekem is sikerül elfelejtenem,
hogymegyek ketten vagyunk,
és ilyenkor vagyok a legboldogabb.

Lenge ruhában alszunk,
csak azt a testrészünket takarjuk el egymás elől,
amelyikről tudjuk, hogy úgyis ugyanolyan.

Zárka

Nekem azt mondták,
próbáljam ki,
milyen messziről
tudok lefújni az asztalról egy kockacukrot,
pont ilyen közel kell hajolnom
a másik emberhez,
ha azt akarom,
hogymegyek szavak nélkül is megértse,
mit akarok mondani.

Ő is közelebb hajolna,
de azt hiszi,
hogymegyek minden arc csapda,

és ha véletlenül mégis bemész a házába,
bevered a fejed a holdba
akkor ez azt jelenti,
hogymegyek nem volt elég nagy a fantáziája ahhoz,
hogymegyek elképzelje, egyszer itt leszel.

Ez az ő világa
amiből megint elúsz valakit

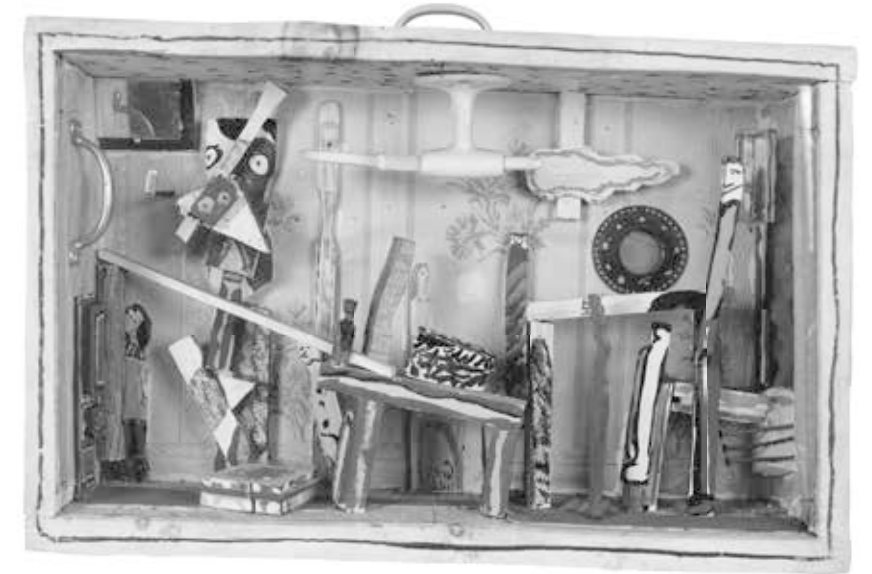
Egyedül eszik,
és közben mozog az asztala
és rajta a vázák a poharak a tárgyai
mint földrengéskor
a legyőzhetetlennek hitt városok tornyai.

Kölcsönlakás

Ott akartam hagyni mindent,
ami még megmaradt.
De hozzád belépve
mintha megtaláltam volna
az összes elvesztett tárgyam
azokat is, amiktől korábban
meg akartam szabadulni,
amiket anyám adott rám,
vagy direkt felejtettem ott a buszon.

Mert amit a szülők rád tukmáltak
azt csak lassan, apránként illik elveszíteni,
fél pár kesztyűt,
aztán az étkezés egyes darabjait.

Aztán itt vannak azok a dolgok is,
amiket sosem tudtam másoknak elmondani,
de tudom, hogy örökre ott lesznek a szőnyeg alatt,
vagy a szekrény mögött,
mert soha senki sem fog benézni mögé.

De ez itt veled nem én vagyok.
Aki kilép ebből a lakásból, én lehetnék.
De egyszerűbb a szemedbe nézni, és azt mondani,
hogymegyek nálad igazán otthon érzem magam,
és egy pillanatra elképzelni,
hogymegyek otthon lenni veled milyen lehet.

És rájövök, hogy vannak pillanatok,
amikor hazudni olyan,
mint egy alvó mellé guggolni,
és megtalálni azt a hangerőt,
amivel egészen közel hajolva
a fülébe suttoghatunk mindent
úgy, hogy nem riad fel,

és ha véletlenül mégis felébredne, az sem lenne baj,
mert akkor azt hinné,
hogymegyek ez a feltámadás,
és soha többé nem kell tartania attól,
amitől a legjobban félt,
amikor élt.